

KVĚTEN 2026

Květen byl událostmi v Horizontu nabitý.

Například nám nastoupila nová kolegyně. Jmenuje se Eva a zatím to vypadá, že jsme při výběrovém řízení měli štěstí. Nastoupila v polovině měsíce. Nějaký týden se tu tak nějak rozkoukávala a na závěr měsíce už se klientek samostatně ujala a začala si pro ně připravovat program.

Anežka se po Adéle ujala pondělích odpolední a v souladu s ročním obdobím se s nimi několikrát věnovala zahradničení, sázení a přesazování květin, vznešeně řečeno „zahradní terapii“.

Dva týdny jsme tu měli stážisty ze Scioškoly. Loni tu byla poprvé jedna dvojice na týden. Líbilo se jim tu, tak nám poslali tentokrát studentů víc. Byli tu celkem 4 kluci – každý týden dva. Jsou to devátáci, mají po přijímačkách, ve škole už se neučí, tak je poslali na zkušenou do světa.

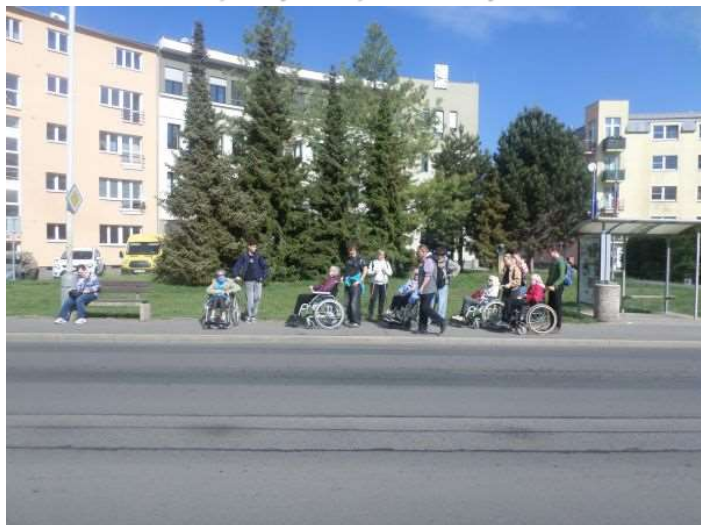
První dvojici jsme s sebou vzali na návštěvu palestinské ambasády. Tu jsme měli domluvenou na úterý 12. května. Přijala nás paní Lucy a její česká kolegyně Bronislava. Ukázali nám hlavní budovu. Na chvíli přišel pan velvyslanec osobně. Povídali jsme si a po jednou a dvou lidech jsme šli do kuchyně a zkusili si s panem kuchařem dělat falafel.

Pak jsme se přesunuli do druhé budovy, kde se odehrávají neformální setkání s dalšími velvyslanci, politiky atd. Mají to tam opravdu krásně zařízené. Pohostili nás jednak tím čerstvým falafelem a dále několika druhy zákusků, které připravila paní Lucy osobně. Ani my jsme nepřišli s prázdnou a přinesli koláč, který den před tím klientky upekly s Barborou. Příjemné setkání jsme skončili asi po dvou hodinách a vydali se zpátky na oběd.

Následující týden jsme se vydali do Národního muzea. Rozhodli jsme se pro

cestu se tam autobusem a metrem. Což je po Praze asi rychlejší, a navíc odpadá problém s parkováním. Tudíž jsme potřebovali hodně šoférů k vozíkům. Což byli právě studenti ze Scioškoly. Na ten den jsme požádali o 4 studenty, a navíc v tom týdnu nastoupila na praxi studentka Darja, takže nás bylo dost. Poprvé jsme se

v takovém počtu vydali někam MHD, což bylo samo o sobě dobrodružství. Muzeum jsme si užili. Šťastně jsme se vrátili krátce po jedné k poněkud pozdějšímu obědu.

A když už jsme tu měli tolik šoférů vozíku, tak jsme hned následující den jeli v rámci poobědové procházky do Libosadu. Což je nevelký, ale nádherný park v areálu ČZU. Objevili jsme ho krátce před tím a srdečně doporučujeme k návštěvě. Je to úžasná relaxační zóna.

A ještě jsme se se studenty vydali do Alšova kabinetu na aktuální výstavu místní „zapomenutých malířů“.

Jednou nás přišla potěšit Terezy s Ebby. Druhou návštěvu jí zhatila nemoc.

Ale nezůstalo u psí návštěvy. Pod dlouhé době jsme tu měli i návštěvu koňskou !! Jedna paní, která má nedaleko ustájeného koně nabídla, že by se tu s ním stavila. Přišla s koněm Orlíkem a dcerou, které Orlíka vlastně kopili, ve středu 20.5. odpoledne. Mohli jsme si dosyta hladit, do polosyta krmit mrví a jablky a mezitím nám o něm povídaly. Odvážlivci z řad personálu i klientek se na něm mohli i projet! A paní Sejbalová toho opravdu

využila!! A domluvili jsme se, že někdy přijdeme podívat my k nim a slečna nám ukáže, jak na něm jezdí a jak ho cvičí.

Kulturních akcí jsme tu měli v květnu dokonce 6!

I když jedna vlastně neprobíhala v Horizontu, ale na Půdě. Šlo o koncert dětského pěveckého souboru Mikeš. Už loni nás na ně na půdu pozvali a letos také. Kromě naší výpravy tak byli příbuzní zpěváků a některé dámy z KLASu.

Tentokrát byly na pořadu písně W+V+J. A písně byly proloženy výstupy, kde dvě žákyně byly namaskované jako Voskovec a Werich a dělali jakousi „forbínu“. Moc se nám to líbilo – jednak písně už patří ke klasice, a hlavně dětská energie byla povzbuzující.

Týž týden jsme tu měli přednášku Radka Hejreta, aby nám pověděl něco o Izraeli. Přednášku jsme domluvili mimo jiné i proto, abychom vyvážili svou držbu s palestinskou ambasádou a nepůsobili příliš jednostranně. Naprosto nepochybujeme o tom, že Izrael i Palestina mají právo na samostatnou existenci a je nám líto, že se obě strany nedohodnou. Bohužel Izrael žije obklopený nepřáteli a někteří Izraelci (i když je jich asi menšina) naopak nejsou ochotní připustit existenci Palestiny. A naopak leckteří Palestinci nejsou ochotní akceptovat existenci Izraele. Řešení tohoto spleťitého problému je v nedohlednu a nikdo z nás se ho asi bohužel nedožije.

Přednáška ale byla mimořádně zajímavá, až strhující. A všichni musíme obdivovat, co Izraelci z nehostinné pouště dokázali vybudovat.

O týden později jsme se vydali ještě blíž k rovníku, a to do Keni. Právě odtud pochází Phaniel Osweto, který v současné době působí jako husitský farář a gymnaziální učitel na Kladně. Přijel do Prahy studovat a už tu zůstal. Je to taková

kuriozita, že je černý Afričan husitským farářem 😊. Povídal nám o své životní pouti, ale i o Keni a Africe. Už dlouho žije v Čechách a mluví výborně česky. Ale do Afriky stále jezdí a snaží se jí pomoci. S podporou CČSH založil neziskovku (nebo projekt) Afrika Africe na podporu vzdělávání a podporu životního prostředí v Keni.

Na další mimořádně zajímavou přednášku přišla Milada Řeháková. Byla tu poprvé a doufáme, že ne naposled, protože její vyprávění stálo za to! Vzala nás na Filipíny, kam jezdí dost často. Za jeden ze svých životních úkolů si zvolila úsilí o

záchranu nártounů. Což je druh drobné roztomilé poloopice, který žije v Indonésii. Jsou ohrožení a aby nebyli vyhubeni, je potřeba pro to něco dělat. Takže paní Řeháková založila organizaci na jejich ochranu, jezdí tam pravidelně, navázala kontakty s místními, shání

na jejich ochranu peníze atd. Povíдалa o nártounech, Filipíncích, džungli ... Všichni z ní byli nadšení a mnozí její neziskovku podpořili nákupem triček a magnetek a dalších suvenýrů s nártouny.

Na další výpravu jsme zůstali v tropech. Paní Dita Moers Strouhalová nás vzala za Srí Lanku. Na Srí Lance byla nedávno dovolené a vrátila se nadšená a chtěla se s námi o to podělit. Měla velký úspěch. Doufejme, že se zase někam vydá.

Pak jsme se konečně

na

vypravili mimo tropy, a to několik tisíc kilometrů na sever – na Yukon po stopách zlaté horečky, a to se Sašou Ryvolovou. Ta je jednou z dobrých holubů, kteří se k nám každoročně vracejí. Je to zralá dáma a nemůžeme neobdivovat, co všechno ve svém věku dokáže. Krkolomný terén, který jsme viděli na jejích fotkách by odradil leckoho mladšího. Stezky v horách,

spaní pod stanem, zdolání slavného Chilkootského průsmyku, návštěva Dawson City... Prostě žůžo dobrodružo.

Ale cestovali jsme nejen „jako“ sedíce v jídelně a dívající se na fotky a posloucháním cizích zážitků. I my jsme se vydali na výlet přiměřený našemu věku a našim možnostem. A to na zámek Konopiště. Cíl byl vybrán tak, abychom cestou mohli vyzvednout naší oblíbenou paní Izabelu, která od listopadu žije v Resortu Šarlota v Prosečnici. Vše dobře dopadlo, užili jsme si Izabelu i zámek, v pořádku jsme ji vrátili a doufáme, že se bude moci zúčastnit i dalšího výletu.

